Dimitrie Anghel

După ploaie

versuri

Dimitrie Anghel

Editura Bestseller

Imagine: Alena Haurylik

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

În grădină

Miresme dulci de flori mă-mbată și mă alintă
gânduri blânde ...
Ce iertător și bun ți-e gândul, în preajma florilor
plăpânde!
Râd în grămadă: flori de nalbă și albe flori de
mărgărint,
De parc-ar fi căzut pe straturi un stol de fluturi
de argint,

Sfioase-s bolțile spre sară, și mai sfioasă-i
iasomia:
Pe fața ei neprihănită se-ngână-n veci
melancolia
Seninului de zare strânsă, și-n trandafiri cu foi
de ceară
Trăiesc mâhnirile și plânge norocul zilelor de
vară.

Atâtea amintiri uitate cad abăute de-o mireasmă:
Parcă-mi arunc-o floare roșă o mână albă de
fantasmă,
Ș-un chip bălan lâng-o fereastră răsare-n fulger
și se strânge ...
De-atuncea mi-a rămas garoafa pe suflet ca un
strop de sânge.

Ca nalba de curat odată eram, și visuri de argint
Îmi surâdeau cu drag, cum râde lumina-n foi de
mărgărint,
Și dulci treceau zilele toate, și-arar dureri
dădeau ocoale ...
Ah, amintirile-s ca fulgii rămași uitați în cuiburi
goale!

Florile

De cîte ori deschid portița și intru în grădină-mi pare
Că mă cuprinde-o vrajă dulce, și florile-mi dezmiardă ochii.
O fantazie uriașă le-a dat un strai la fiecare,
Și fete nu-s pe tot pămîntul să-mbrace mai frumoase rochii.

Pe crin l-a miruit în frunte, lăsîndu-i hlamida regească
Să poată-mpărăți cu fală norodu-i de mironosițe,
Cicorilor le-a dat seninul strîns din privirea omenească,
Iar rîsul fărîmat prin lume l-a nins pe foi de romănițe.

Sfiala care urcă-n fața fecioarelor cînd vine-amorul,
Și toată jalea și netihna acelora ce-așteaptă mirii,
Mîhnirea toat-a unui suflet pe care îl ucide dorul
Le-a pus pe-un ram, și-atuncea lumea s-a-mbogățit cu trandafirii.

La fiecare pas te-așteaptă cîte-o minune, — ici scînteie
Ca un rubin o ghințiană, colo un stînjinel se joacă...
Slavă aceluia ce-aruncă din cer lumini de curcubeie,
Și a știut să țese nalbei un cuib din tort de promoroacă !

Slavă ! căci trist-ar fi fost viața, și-ntunecat pe veci pâmîntul,
De n-ar fi fost macar o floare, ce-am fi sădit noi pe morminte ?
Ce-ar fi cernut, în primăvară, cînd trece prin grădină vîntul,
Și eu ce dar ți-aș da azi ție ca să-ți aduci de mine-aminte !

Măgheranii

Au înflorit iar măgheranii și n-a prins nimene de veste,
Și-acum se trec, cum trec pe lume atîtea vieți ce pîn'la moarte
S-ascund în numărul mulțimei și umilite stau deoparte,
Cum sta între surori sfioasa cenușăreasă din poveste.

Tăcuți și triști, se trec în taină, cu fruntea în pămînt plecată,
Și nici o mînă către dînșii nu se întinde ca să-i rumpă,
Căci fetele așa-s făcute ca să le placă haina scumpă
Și ei, sărmanii, n-au nimica să poată-ademeni o fată.

Dar cum mor formele spre seară, și crește luna fără veste,
Un miros blînd, cum nu-e altul, pătrunde-atît de cald și dulce,
Că fetele, uitînd de noapte și că e ceasul să se culce,
Rămîn pînă tîrziu pe gînduri, oftînd cu dor lîngă fereste.

Oftează fetele, și nu știu, a doua zi de dimineață,
Cînd se coboară în grădină, că-n biata floare cenușie
Ce se ascunde umilită, e-atît parfum și poezie...
Și măgheranii mor în taină cum au trăit întreaga viață...

Floarea-soarelui

Dă-n sînge lăurusca pală și cîrtița-și face mormîntul,
S-adoarmă, cu venirea iernii, sub țarina din moșunoaie,
O floare-a-soarelui uitată se scutură și își despoaie
Podoaba razelor apuse, încetinel, cînd bate vîntul.

Și s-a făcut parcă-ntuneric cu cea mai de pe urmă rază,
Ce s-a desprins lucind în aer, din nimbul palid de lumină:
De-ajuns i-o candelă-ntr-un templu și-i de ajuns într-o grădină
O floare ca să-nveselească un suflet singur ce visează.

Căci vezi, în ea lucea lumina întîi cînd pasările cîntă,
Și iarăși, ca un frate dulce, cînd da-n apus, mîhnitul soare
Tot ei îi trimetea pe gînduri cea mai din urmă sărutare,
De tremura în umbră preajma ca-n jurul unui cap de sfîntă.

De-acum, ca peste-un cîmp de moarte, o să răsară jalnici zorii ;
Frumos era cuibul de aur și dulce galbena-i văpaie...
— Ce greu trebui să fie somnul sub țărîna din moșunoaie !

Cuceritoare umbra crește ca-n amurgitul unei glorii...

Crizanteme

Se trec și florile de toamnă, cele din urmă flori, și-n casă
Lîngă oglinzile-obosite, o fată șubredă și pală
Preschimbă florile în vase, evlavios ca o vestală.
Mor florile mîhnite, toamna, în casa cui n-a fost mireasă...

Înc-un mănunchi, și cîte visuri și primăveri — cîtă ruină !
Dac-ar avea grai ca să spuie, oglinda cîte n-ar mai spune;
A tale brațe obosite putere n-ar avea s-adune
Troienele de flori bogate, culese zilnic din grădină.

Norocu-ntăilor brîndușe culese-n zori de zi pe rouă...
Cum s-a trecut, și cum trec toate pîn' vine moartea să te cheme;
Azi vasele-s împodobite cu triste flori de crizanteme;
În lacrimi tremură oglinda ca fața apelor cînd plouă.

Și-mbrățișați alături plîngem, plîngi blîndă, candidă vestală,
Din lacrimi liniștea sporește, ș-a fi tîrziu pricepi ce-nsamnă.
Brîndușele-nfloresc de-a pururi și poate soarele de toamnă
S-o-nduioșa ca să-ți arunce pe frunte mîndra lui beteală.

După ploaie

S-a dus furtuna-n zări ș-acuma se-ntrec
miresmele-n putere:
Se-ntrec care de care parcă, stăpînă să rămîie-
anume
Peste-ntunericul acestei nopți dulci și pline de
mistere ;
Se bat și florile — se vede că nimeni n-are
tihnă-n lume.

Se războiesc mereu și ele să stăpînească-un ceas
pămîntul...
— Dar cine nu-și încearcă oare o dată-n viața lui
norocul?
În van să le despart-aleargă sub negrele umbrare
vîntul...
— Biruitor pînă acuma domnește singur
busuiocul.

Ca o biserică miroasă seninul cucerit o clipă,
Dar se trezesc în umbră crinii, vărsîndu-și
boarea lor profană,
Văzduhu-i greu cît n-ar fi-n stare vîslind să-l
taie o aripă,
Un trandafir murind se farmă pătînd cuprinsul
ca o rană.

Și tot mai grea, mai tare crește naiva florilor
urgie,
Se-ntrec care de care parcă să-nvingă ori să
moară-n luptă.
În van trimite-un gînd de pace un miros blînd de
iasomie,
Și flutură-n deșert în aer, ca un steag alb, o
nalbă ruptă.

Hodină nu-i, dar iată-n luptă că vin și mîndrele verbine,
Un miros voluptos aleargă adus de vînturi de departe,
Și nu-i mireasmă să n-adoarmă, nici floare nu-i să nu se-ncline;
Iar noaptea toată deodată miroas-a dragoste și-a moarte.

Miroas-a moarte ș-a iubire și crește-o dulce lenevie
Ca-ntr-un polog frumos în care te-nvinge somnul fără vrere,
O ceață diafană zboară ca peste-un cîmp de bătălie,
Acoperind din nou grădina cu-ntunecatele-i mistere.

Amiaza

E cald și lîngă trunchiuri umbra treptat se face tot mai mică,
Văzduhul tot nu se-nfioară de nici un zbor de rîndunică.
Și doar furnicile de-aleargă acuma fără de hodină,
Mărgele negre sămănate pe drumuri albe de lumină.

În straturi florile-s trudite; un crin din cînd în cînd se-ndoaie
Și lung privește-n sus, să vadă: nu se purcede-un nor de ploaie?
Dar întristat în țernă iarăși își frînge trupul zvelt în două...
Ce n-ar da florile să aibă acum măcar un strop de rouă !

Dragoste

Miroasă iarba pătulită a sinziană ș-a sulcină,
Miroasă dulce, cum miroasă un așternut păstrat de zestre;
Și-n mine, cînd e întunerec și cînd se face iar lumină,
Ca-ntr-o odaie-n care-apune ori bate soarele-n ferestre.

În depărtări s-afundă zarea cu năluciri de munți în cladă,
Și vîntu-i bălsămat și dînsul ca o năframă cînd o scuturi;
Purcede-un cînt din creangă-n creangă ș-un susur blînd din mladă-n mladă,
Pe unde trece el pe gînduri urmat de-alaiul lui de fluturi.

Tu dormi sub paza unei feregi, ferega, mișcat-alene,
Pe somnul tău ș-alintă-n aer gingașa ei apărătoare.
La vîrsta ta tihnit e somnul, și ochii-adorm curînd sub gene
Cînd are cine să le-nchidă pleoapele c-o sărutare.

Tu dormi, și eu visez pe gînduri, că trec și zilele de vară
Și că la anul, poate, fruntea ce-acum așa de blînd ți-o razimi
De brațul meu, n-o s-o mai razimi, și gîndul ăsta mă omoară,

Că drag mi-i sînul tău cel dulce și alb ca miezul unei azimi...

Cu iarba ne-a crescut amorul, și cade-acum cu ea sub coasă !

Ah ! gînd mîhnit, ce vrei tu? Spune — Nu vezi c-afară e lumină

Și că-și deschide draga ochii ca două flori de somnoroasă,

Ș-aruncă-n mine cu mănunchiuri de sinziană și sulcină?

Murmurul fîntînei

În murmurul fîntînei plînge povestea vremilor trecute...
De știi s-asculți, auzi iar glasul atîtor guri ce-s astăzi mute:
S-a potolit atîta viață, ș-a ars atîta foc de soare,
De ani și ani, de cînd tot curge împrăștiind mărgăritare.

De ani și ani... dar de atuncea grădina ș-a schimbat stăpînii
Cu glasuri gîngave alt'dată — pe cînd eram copii — bătrînii
Lung sfătuiau în șoapta apei sub cernerea de umbre sure,
Ș-acuma numai apa plînge, iar noi ne-am răznețit pe-aiure.

Sunt ani și ani... dar astăzi unde-s copiii gureși ? Unde-i oare
Copila ce privea uimită la curcubeiele de soare
Ce se fărmau în praful apei, și s-aprindeau din nou măiastre,
Ca iarăși să se năruiască etern ca visurile noastre ?

Sînt ani, și de atunci în noapte s-au prăvălit grămadă anii
Și dintre toți eu singur numai, ținînd azi firul Arianii
Mai rătăcesc ș-ascult cum cîntă pierdut pe-aleele deșarte
În murmurul fîntînei glasuri ce vin de dincolo de moarte.

Eu singur mai ascult, și-n umbra întunecată din aleie,
Plîngînd ca un copil ruina luminelor de curcubeie,
Aș vrea, în dorul lor ș-al vostru, acum cînd nu mai sînt bătrînii,
Să-nmlădii pentru voi un cîntec etern ca murmurul fîntînii.

Dureri ascunse

Sunt flori care-și înclină boiul și mor topite de visare,
Mai sunt și ochi ce plâng în noapte și-adorm când soarele răsare,
Mâhnite-s florile acele, dar jalea lor cine-o mai știe?
Cine-a-nțeles cît plâns ascunde sub ochi o dungă viorie?

Cît praf de flori nu cerne vântul de-a lungul zilelor de vară,
Și totuși veselă-i grădina. Pe-un ram, sfioși, visau asară
Doi trandafiri ca doi prieteni, și azi vîrtejul de petale
Acelui ofilit, în roate, dă celui de pe ram, ocoale...

Ca ei, ții minte, stam alături...Dar tu nu poți să mai ții minte:
Ochii închiși nu mai visează și foile ce mai-nainte
Erau o floare roșie-acuma-s doar un prilej de amintiri,
Iar viața re-nnoită-ncepe din purpura de trandafiri.

Așa mor florile-n neștire, așa-și sting ochii buni lumina
Și-n preajma vieții care râde, cine-ar gândi, privind grădina,
Că sub surâsul ei s-ascunde o ne-ntreruptă agonie!

Cine-a-nțeles cît plâns ascunde sub ochi o dungă viorie?...

În Luxemburg

Ți-aduci aminte, după ploaie, ce albe străluceau la soare
Statuele străvechi și scumpe, și cât de drag ți-era cu mine,
Să povestești, umblând sub ramuri, de viața moartelor regine
Înmărmurite-n piatra rece de-o biată mână peritoare?

Deasupra lor porumbii vineți roteau voioși din vreme-n vreme!
Părea că lor li este dată grădina asta toată-n pază,
Și-arar o lacrimă de ploaie, ca un diamant aprins de-o rază,
Se desprindea, vuind un zgomot, din naltul unei diademe.

În straturi florile-nclinate iar se-nălțau cu bucurie,
Și-n cer, făr' de veste-atuncea lumina zilei liniștită
Se preschimba în fel-de-fețe ș-o clipă sta ca aiurită,
Pân să-și recapete cuprinsul din nou divina-i armonie.

Pe sub copacii jilavi încă, roiau copiii cu grămada,
Iar spre habuzul vechi, ții minte, cu fețele de plâns udate,
Câți îngeri nu jăleau de soarta vreunei nave fărâmate

Ce se pornise pe furtună cu pânze albe ca zăpada?

Fanfarele sunau un zgomot înfiorând prelung platanii
Sub umbra cărora voioase treceau eternele idile,
Născute dintr-o sărutare și moarte după zece zile ...
Pe zilele acele însă cine din noi nu și-ar da anii?

Curgea nedumerită vremea, și-ntr-un târziu, vestind că-i sară
O darabană-ndepărtată suna ca după bătălie,
Și-atuncea, tresărind din visuri, vedeam grădina că-i pustie
Și ne porneam și noi pe-acasă rentineriți de primăvară.

O vorbă îndemna o alta, ș-un gând chema o amintire
Și-n toropeala asta dulce a noastre inemi amândouă
Se-ngemănmau de duioșie, ca două lacrime de rouă ...
Și azi abia dacă mai aflu de la străini de tine-o știre.

Farmec de noapte

În pragul scărilor rămas-am și nu-mi mai recunosc grădina.
E noapte,-o noapte viorie, de parc-ar fi trecut lumina
Prin ochii cei mai duși de visuri, prin inima cea mai blajină,
E-o dulce noapte alungată dintr-un serai, de vreo cadînă.

Un pas nu îndrăznesc, de teamă să nu rump farmecul uimirii,
Se frînge umbra-nduioșată pe-alocuri unde trandafirii
S-aprind prin crengi; iar nalba toată și micșunelele-bătute
Par lacrimi mari de nestimată pe-un tort de catifea cusute.

Și blînd s-abate-un vînt, trezit e umbrarul tot și-n dulce larmă
Se clatină crengile, iar umbra se clatină și ea, se farmă,
Și-n luminiș de drum scăpată, pe unde aiurit s-abate
Nu mai cunoști de-s flori de umbră sau dacă-s flori adevărate.

Mi-i dor, o, noapte fermecată, de nu știu ce mi-i dor.. pe-aproape
Parc-au trecut un pas, o șoaptă, ușor ca zgomotul pe ape
De vîsle-ntîrziate-n neguri prin depărtări, ori ca fiorul

Bătăilor pripit de aripi ce-și lasă pe adîncuri
zborul.

Melancolie

Miresme dulci plutesc în aer sub bolți umbrite de liane,
Și-i liniște-n grădina toată și pace ca-ntr-o săhăstrie
În care-ar fi murit viața învinsă de melancolie.
Din trandafiri, ici-colo, pică petale albe, diafane.

Ș-un glas de greier nu s-aude macar să-nalțe imnul vieții,
Să rupă liniștea țăsută în jurul celor ce-au să moară;
Își face cuib uitarea tristă și pacea crește funerară,
Pe unde pasul nu mai calcă și nu mai cîntă cîntăreții.

Cu visuri, cu gînduri frumoase, cu fantazia mea, cu viață,
Învins de-o milă nesfîrșită aș vrea să-npoporez natura;
Dar brațele îmi cad trudite și mută îmi rămîne gura,
Simțind-nelămurit în mine că numai liniștea-i măreață.

Un cînt, cît de duios, acuma n-ar fi el oare-o pîngărire,
Cînd e atîta armonie în ne-trerupta, sfînta pace?
Grădina e-o poemă dulce și, vezi tu, vîntul care tace,
E ca o mînă adormită pe coarda rupt-a unei lire.

Somn bun ș-odihnitor, natură, somn bun;
cîntărilor vieții
Azi prețuiesc tăcerea morții - veni-va altul
poate-odată
Ca prin povești să te trezească spuindu-ți vorba
fermecată,
Eu prea sunt trist...Pe cerul palid s-aprind iar
zorii dimineții.

Și-n mintea mea ca într-un templu în care-au
plîns dureri profane,
Se face liniște și pace pe-ncetul ca-ntr-o
săhăstrie
În care-ar fi murit viața învinsă de melancolie,
Și unde numai trandafirii mai cern petale
diafane.

Liniște

Cît de sfioasă crește noaptea, pălind încet din scară-n scară
Și cîtă liniște se lasă; pe cer grămezile de stele
Răsar ca niciodată parcă, iar luna plină printre ele,
S-alege albă și scînteie ca un ban nou într-o comoară.

Lîngă habuz, leandrul fraged din cînd în cînd arunc-o floare,
Iar apa-nrumenind o clipă, cînd își refac-oglinda-n lună,
În loc de-o floare vede două cum tremurînd se împreună
Ca două guri care se cată de mult să-și dea o sărutare.

Vedenii lunecă sub ramuri ca-n nopțile de Sînziene,
Cînd crinii albi pornesc pe drumuri feriți de orișice ispită,
Iar eu, pășindu-le pe urmă, trec ca o umbră fericită
Ce-ar rătăci pierdută-n tihna Cîmpiilor Elizeene.

În slavă brațele-amîndouă le-nalți atunci, și-n noaptea clară
Îngenunchind, sărut pămîntul și-i mulțumesc, simțind în mine
Nădejdea tinereții mele, nădejdea clipelor senine
Cum iar se-aprinde și scînteie ca un an nou într-o comoară.

Amintire

...Dar printre-atîtea nopți uitate în viața mea, țin minte-o noapte
Căci sunt, se vede,-anume clipe pe care sufletul le-nsamnă...
Și se făcea ca astăzi parcă pe vremea pîrgului de toamnă,
Cînd te urmează pretutindeni un miros vag de fructe coapte.

Pomătu-ntreg dormea de somnul acelor miluiți de mană.
Iar sus pe ramuri, albe-neguri dormeau grămezi de somn învinse.
Ca niște pasări uriașe ce dorm cu aripele-ntinse,
Stînd gata ca să-și ieie zborul la cea dintîi șoaptă dușmană.

La adăpostul lor noi singuri, ca-n vremea nopților albastre,
Venisem duși unul spre altul de un prisos bogat de viață,
Dar gura mea de foc în umbră a-ntîmpinat gură de gheață,
Și ale noastre vorbe parcă nu mai erau vorbele noastre.

Atunci un rod din nalt de ramuri, rupt ca de-o mînă nevăzută,
S-a prăvălit vuind cu zgomot, ș-a negurilor albe cete,
Din somn trezite deodată, ca niște păsări speriete

Întins-au albele lor aripi și s-au pierdut în noaptea mută.

În furtună

Sînt seri cînd murmurul furtunei e-așa de blînd,
încît ai spune
Că s-a ascuns în umbr-un înger și povestește o baladă.
Pe-astfel de seri, fără de voie, pe mînă fruntea-mi las să cadă,
Și nu știu pentru ce atuncea aș vrea să-ngîn o rugăciune.

Aș vrea, dar nu mai sunt în stare s-adun pioasele cuvinte,
Și-atunci visez învins de jale, în timp ce vîntul aiurează
La cei ce mi-au lăsat să moară divina candelă de pază,
De stau acum prin întunerec să lupt cu-aducerile-aminte.

Ardea cu toate-aceste pururi în liniștea odăiei mele,
Și eu dormeam sub ea în tihnă și de nimic nu mi-era teamă,
Dar mi-au lăsat-o să se stingă, căci nimeni n-a băgat de seamă
Cît întunerec stă la pîndă la agonia unei stele.

Și de atunci în mine umbra a prins în tihnă să s-adune,
M-a revărsat, și-arare totuși, în noaptea deznădejdei mele,
Presimt că e lumină încă după-ale umbrelor perdele,

Și-atuncea sufletul mi-aș vinde să pot să-ngîn o rugăciune.

Șipotul

Cînta voios sub crengi un șipot, cînta din zori și pînă-n sară.
Dar a venit un vînt de gheață, și pe cleștarul apei sale,
Și-a-ntins înțurțurata-i gură ca un voinic trudit de cale,
Și-apoi s-a dus din nou în lume sunînd din vesela-i fanfară.

S-a dus, și-n urma lui deodată s-a-ntins o pace-atît de-adîncă
Încît, învinsă ca de spaimă, te-ai dat de șipot mai aproape,
Și-ai vrut cu focul gurei tale să-nvii șivoiul moartei ape,
Să-i împrumuți o clipă viață, din viața ta, să cînte încă.

Dar cîntul, înghețat de crivăț, n-a ascultat de-a ta chemare,
Și tu, surprinsă, cu sfială, ți-ai coperit frumoasa gură,
Și-ai stat nedumerită parcă, nevrînd să crezi că in natură
Îți poate sta ceva-mpotrivă, cînd i-așa dulce-o sărutare.

Și-atunci, abia atunci, prin minte ți-a dat că jertfa ta-i pierdută
Și că-n voiosul glas de apă cînta ca-ntr-un rapsod o viață...
Ascultă glasul care cîntă atît de dulce pîn' nu-ngheață,

Căci moartea trece pretutindeni și moartea e de-
a pururi mută !

Schimb de veşti

vSosește vîntul peste ziduri, sătul de flori de cîmp, să vadă
Ce fac stăpînele grădinei, și-n urma lui, sclipind în soare,
Un zbor de foi de pretutindeni a prins încet-încet să cadă:
Ca niște veşti trimise-n taină de pe la frați și surioare.

Se mișcă aerul, și iată întîi și-ntîi că de departe
Vin două foi de viorele, vin ca să spuie amîndouă,
Cît timp au pus și cîtă grijă, călătorind pe drum de moarte,
Ca să le-aducă-n amintire din vatra lor un strop de rouă.

Dar cade-abia albastra veste și-n limpezimi acum s-alungă
Un fulg de-omăt, zorit din urmă de-aripa unei rîndunele.
Se-ntrece pasărea cu fulgul din două care-ntîi s-ajungă
Să spuie că de-acum pe lume trec lăcrămioarele și ele.

Și-abia se lasă fulgul dulce, și-n loc de-un fulg mii de petale
Zburînd spre trandafiri îi cheamă, să vie toți făr' de zăbavă,
De vor să treacă sub ghirlande și pe sub arcuri triumfale,
Acum cît sînt în floare rugul și măcieșii de

dumbravă.

Și vin pe urma lor grămadă, vin fel-de-fel nenumărate...
Tot cîmpul cu chilimuri scumpe, risipa-ntreag-a tinereții,
G primăvară toată vine în curcubeie fărâmate
Să spuie-nfrîngerile morții și biruințele vieții.

Iar florile uimite-atuncea, de-atîta dor încet se-nclină,
Și la un semn ce-l face crinul, ca printr-un farmec, fiecare
Își scutură pe vînt o foaie — și vîntul pleacă din grădină,
Cum a venit, plin de murmururi și de solii mirositoare.

Fantazie, 1

La Elseneur e pace de mult și nu s-aude
Decît un joc de apă cum liniștea o taie.
În parcul vechi sub ramuri aleele sînt ude,
Și aerul e dulce și clar, ca după ploaie.

Un miros trist de roze, ce mor pe crengi uitate,
Pătrunde pretutindeni parc-ar voi să spuie
Că se petrece-o taină în vechile palate,
Dar taina ce-o păstrează n-o spune nimănuie.

Chemat de-a ior mireasmă, Hamlet în neagra-i mantă
Coboară între ele, vrînd una să-și culeagă
— Ce albă și frumoasă e blonda lui amantă —
Și brațul lui tresare, simțind cît-îi de dragă.

O roză, ah, o roză cit de ușor se frînge.
Dar cînd să frîngă roza, învoaltele-i petale,
Lucind o clipă-n umbră ca niște stropi de sînge,
Căzură deodată pe mîinile lui pale.

Și tot mai mari, mai dese, porniră ca să cadă...
Dar el fugea, și-n goană, cu poala lungei mante
Și-adăpostea de sînge strălucitoarea spadă,
Gîndind ce-o să răspundă nebunei lui amante ?

Tovarășilor mei

Atîtea flori și nu sînt două să-mbrace la un fel vestminte...
Cîți ochi frumoși nu-și pierd vederea în horbotă de-odăjdii sfinte,
Și cîtă purpură și aur pentr-o hlamidă-mpărătească,
Cînd de ajuns e pentru ele ca soarele să strălucească.

Atîtea flori — dar azi, pe cine îl mai oprește-n drum o floare ?
Făr' de ghirlănzi de roze-odată, nu era zi de sărbătoare,
Și-un zid încununat de-acante, de crengi de dafini și liane,
Spunea la trecători splendoarea și faima unei curtezane.

Flori — pretutindeni flori, podoaba cea mai iubită de lumină,
Un fir de romăniță rîde atît de dulce pe-o ruină:
Căci toate au un grai pe lume și florile îl au și ele...
Ce ochi nu se-ntrista alt'dată de jalea unei asfodele ?

Și care gură poate face mărturisiri de-amor mai bine ?
Leandru a trecut o mare ca să ajungă pîn' la tine,
O, Hero, vergină duioasă, și toate-aceste pentr-o floare...
Ferice-i cine poate strînge mănunchiul de nemuritoare !

Plecați pe fața lor blajină, călind o formă ideală,
Cîți n-au trecut pe-aceeași poartă, dar s-au întors cu fața pală
Și cu privirile pierdute, zvîrlind cu gestul Ofeliei
Comoara florilor culese în cîmpul trist al nebuniei...

Dar cine poate, învestminte-și gîndirile-n odăjdii sfinte,
Ca florile de felurite să-i fie-a graiului vestminte,
Ș-adorm-apoi — căci mor imperii și cad cununele de aur:
Eterne-n lumea asta-s numai cununele de foi de laur.

Table of Contents

În grădină
Florile
Măgheranii
Floarea-soarelui
Crizanteme
După ploaie
Amiaza
Dragoste
Murmurul fîntînei
Dureri ascunse
În Luxemburg
Farmec de noapte
Melancolie
Liniște
Amintire
În furtună
Șipotul
Schimb de vești
Fantazie, 1
Tovarășilor mei

Table of Contents

În grădină	2
Florile	3
Măgheranii	5
Floarea-soarelui	6
Crizanteme	8
După ploaie	9
Amiaza	11
Dragoste	12
Murmurul fîntînei	14
Dureri ascunse	16
În Luxemburg	18
Farmec de noapte	20
Melancolie	22
Liniște	24
Amintire	25
În furtună	27
Șipotul	29
Schimb de vești	31
Fantazie, 1	33
Tovarășilor mei	34